

РЕШЕНИЕ

№ 4

гр. Велико Търново, 16.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ВТОРИ
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на девети януари през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТЯ СТОЯНОВА

Членове: АЛЕКСАНДЪР ЛЮДМ.
ГРИГОРОВ
Диана Василева

при участието на секретаря ГАЛЯ Г. СТАНЧЕВА
в присъствието на прокурора Р. Н. К.
като разгледа докладваното от АЛЕКСАНДЪР ЛЮДМ. ГРИГОРОВ
Наказателно дело за възобновяване № 20224000600253 по описа за 2022
година

на основание данните по делото и закона, за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по Глава тридесет и трета от НПК.

Образувано е по искане на осъдените М. Й. Й. и И. С. К., чрез адв. М. Х.
- САК за възобновяване на ВНОХД №145/2021 г. Окръжен съд гр. Ловеч и
НОХД № 63/2015г. по описа на Районен съд гр. Луковит, отмяна на
постановените по тях решение №3/06.01.2022 г. и присъдата №260004/
05.10.2020 г. и оправдаване на осъдените или отмяна на присъдата и връщане
на делото за ново разглеждане на въззивната инстанция, със задължителни
указания по приложението на процесуалния и материалния закон. В съдебно
заседание искането се поддържа от адв. М. Х. - САК.

В съдебно заседание прокурорът от Великотърновската апелативна
прокуратура излага съображения за неоснователност на искането, моли
искането за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 63/15
г. на Районен съд Луковит и ВНОХД № 145/21 г. на Окръжен съд - Ловеч да
бъде оставено без уважение.

Осъденото лице М. Й. Й. моли да се върне делото за разглеждане от първоинстанционния съд.

Осъденото лице И. С. К. не се явява да изрази лично становище по искането.

Процесуалния представител адв. М. Х. излага съображения за възобновяване на производството и моли за възобновяване на наказателното производство и връщане на делото от етапа пред първоинстанционния съд за ново разглеждане.

Великотърновският апелативен съд, като извърши проверка за наличие на претендираните в искането основания за възобновяване на делото, в пределите на правомощията си по чл. 347 от НПК, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е процесуално допустимо. Предмет на искането е акт от кръга на визираните в чл. 419 от НПК, непроверен по касационен ред по жалба на страната в чийто интерес се предлага отмяната. Направено е от процесуално легитимирано лице по чл. 420, ал. 2 от НПК, като от съдържанието на искането се извежда оплакване за наличието на основание за възобновяване по чл. 422, ал. 1, т. 5 НПК, във връзка с допуснато съществено нарушение по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т.2 от НПК. Искането е направено в законоустановения шестмесечен срок по чл. 421, ал. 3 от НПК.

Разгледано по съществото искането за възобновяване е неоснователно, като съображенията за това са следните:

С присъда №260004/ 05.10.2020 г., постановена по **НОХД № 63/2016** г. по описа на Районен съд гр. Луковит **съдът е постановил:**

ПРИЗНАВА подсъдимия И. С. К. **ЗА ВИНОВЕН** в това, че на 09.03.2012 г., в гр.Луковит, област Ловеч, около 03,30 часа в дискотека „Бндърграунд“, в съучастие като извършител с М. Й. Й., причинил телесни повреди на повече от едно лице: средна телесна повреда на Н. И.ов Я., изразяваща се в разстройство на здравето, временно опасно за живота /тъпа черепно-мозъчна травма с данни за сътресение на мозъка със загуба на съзнание/, и лека телесна повреда на В. Н. Б., изразяваща се в разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК /множество рани, охлузвания и кръвонасядания/, като престъплението е извършено по хулигански подбуди и на основание чл. 131, ал. 1, т. 4, предл. 3-то и т. 12, предл. 1-во, вр. чл. 129, ал. 1, вр. ал. 2, предл. 5-то, алт. 2-ра, вр. с чл. 20, ал. 2 от НК и чл. 54 от НК го **ОСЪЖДА** на **ЛИШАВАНЕ ОТ**

СВОБОДА за срок от ДВЕ ГОДИНИ, като го ОПРАВДАВА по обвинението да е извършил деянието в качеството си на длъжностно лице – охранител в заведението, при изпълнение на службата си и досежно квалификацията по чл. 131, ал. 1, т.2 НК. На основание чл. 66, ал. 1 от НК ОТЛАГА изпълнението на така наложеното наказание за изпитателен срок от ЧЕТИРИ ГОДИНИ.

ПРИЗНАВА подсъдимия М. Й. Й. за **ВИНОВЕН** в това, че на 09.03.2012 г., в гр.Луковит, област Ловеч, около 03,30 часа в дискотека „Ъндърграунд“, в съучастие като извършител с И. С. К., причинил телесни повреди на повече от едно лице: средна телесна повреда на Н. И.ов Я., изразяваща се в разстройство на здравето, временно опасно за живота /тъпа черепно-мозъчна травма с данни за сътресение на мозъка със загуба на съзнание/, и лека телесна повреда на В. Н. Б., изразяваща се в разстройство на здравето извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК /множество рани, охлузвания и кръвонасядания/, като престъплението е извършено по хулигански подбуди и на основание чл.131, ал. 1, т. 4, предл. 3-то и т. 12, предл. 1-во, вр. чл. 129, ал. 1, вр. ал. 2, предл. 5-то, алт. 2-ра, вр. с чл. 20, ал. 2 от НК и чл. 54 от НК го ОСЪЖДА на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ДВЕ ГОДИНИ, като го ОПРАВДАВА по обвинението да е извършил деянието в качеството си на длъжностно лице – управител на заведението, при изпълнение на службата си и досежно квалификацията по чл. 131, ал. 1, т.2 НК. На основание чл. 66, ал. 1 от НК ОТЛАГА изпълнението на така наложеното наказание за изпитателен срок от ЧЕТИРИ ГОДИНИ.

За да постанови присъдата си ЛРС е приел следното от фактическа страна:

Към инкриминираната дата "Кетъринг и забавления" ООД, гр.Луковит, с управител св.Н. И.ова С.-Й.а, стопанисвало търговски обект кафе-аперитив "Ъндърграунд", находящ се в сградата на Народно читалище "Съзнание" в гр.Луковит, който функционираше като дискотека. Заведението работело петък и събота от 23.00 до 04.00 часа. Към този период подс. М. Й. Й. бил съпруг на управителката на дружеството - св.Н. И.ова С.-Й.а и фактически управлявал дейността на търговския обект, без да има сключен трудов или договор за управление с юридическото лице. Другият подсъдим - И. С. К. бил ангажиран от подс. Й. да му помага с охраната в обекта, като фактически извършвал работа като охранител в заведението, без да има сключен трудов договор с дружеството.

На 08 срещу 09.03.2012 г. заведението било пълно с клиенти. Двамата подсъдими също били в заведението, като подс. К. осъществявал пропускателния режим на входа. След полунощ в дискотеката пристигнали пострадалият Н. И.ов Я. със съпругата си Л. Я.а, св.С. П. М. със съпругата си св.Н. Д. М., св.Х. Й. Х.а /известен с прякора „М.“/ със съпругата си св. Н. Д. Х.а, които преди това празнували заедно "Осми март" в друго заведение. Компанията на пострадалия Я. се настанила на маси до една колона близо до

входната врата. Около 03.00 часа към тяхната компания се присъединили **пострадалият В. Н. Б.**, св. М. Т. М. /с прякор „Г.“ / и св. И. Д. Г.. Тримата били подпийнали, но не били пияни. Дискотеката била пълна с хора, всички се забавлявали, танцували по дансинга.

Около 03.30 часа до пострадалия Н. Я. се приближили двамата подсъдими, които той до тогава не познавал, и го извикали да излезе за малко навън. Подс. М. Й. бил висок, пълен, русолав, с дълга коса, вързана на опашка, а подс. К. бил по-слаб и по-нисък от първия, късо подстриган и с черна коса. Пострадалият Я. тръгнал с двамата подсъдими. Подс. Й. му отворил входната врата на залата, св. Я. излязъл в коридора, след него излезли и двамата подсъдими. В този момент пострадалият Я. се обърнал към двамата подсъдими, които стояли срещу него. В същия момент подс. М. Й. нанесъл удар с юмрук по устата на пострадалия Я., а подс. К. го ритнал с крак по главата и пострадалият паднал на земята по гръб, изпаднал в безсъзнание, без да си спомня какво се е случило след това.

В това време пострадалият В. Н. Б. тръгнал да излиза от залата на дискотеката, за да отиде до тоалетната, която била на входа на заведението. С излизането си в коридора видял пострадалия Я. да лежи на земята неподвижен, **а подсъдимите Й. и К. да го бият**. Избутал подсъдимите и се надвесил над Я., който не реагирал. В този момент двамата подсъдими **започнали да нанасят побой и на пострадалия В. Н. Б.**, като подс. К. имал бокс на дясната ръка и с него ударил В. Н. Б. по главата, а подс. Й. му нанесъл удар по тялото, пострадалият паднал на земята. Подсъдимите продължили да му нанасят удари с ритници предимно в областта на главата - по носа, устата, отстрани на главата и темето, откъдето започнала да тече кръв. Подс. К. продължил да нанася удари с ритници и по лежащия на земята Н. Я.. Пострадалият В. Н. Б. успял да се измъкне и избягал нагоре по стъпалата, а пострадалият Н. Я. **останал да лежи неподвижен на пода в коридора на заведението**. Междувременно в коридора били излезли св. И. Г., св. М. М. и други лица - клиенти и от персонала, които станали свидетели на част от ударите, нанесени от подсъдимите на пострадалите. В коридора излезли и всички приятели на пострадалите, като ситуацията започнала да ескалира. Св. И. Г. се опитал да се намеси и също отнесъл няколко удара от подсъдимите. Подс. М. Й. отишъл до входната врата на заведението и взел едно гребло за сняг. Междувременно св. Х. Й. Х. /„М.“/ излязъл от заведението и извикал патрулиращите наблизко два екипа полицейски служители - св. Т. П. К., св. Х. Г. Х., св. Г. П. П. и св. Х. В. К.. Пръв в заведението влязъл св. Т. П. К., след него вървял св. Х. Г. Х. и последен св. Х. В. К.. Св. Г. П. П. останал отвън при патрулните автомобили. Влизайки в заведението св. Т. П. К. видял на входа подс. М. Й. да държи гребло за сняг, по-надолу по стълбите видял пострадалия В. Н. Б., който имал кръв по устата, а зад ъгъла в коридора - пострадалият Н. Я. лежал на земята безпомощен, около главата му имало кръв, **а до него изправен подс. К. го ритал в областта на гърдите**. Пострадалият Н. Я. бил неконтактен, не реагирал,

бил си глътнал езика, като св. В. Б. и св. Х. Г. Х. го извадили. Присъстващите, сред които и сервитьорката в заведението св. Л. Л., посочили двамата подсъдими като лицата, които са му нанесли побой. Св. К. поставил на подс. К. белезници, а подс. Й. го последвал доброволно, без белезници до патрулния автомобил. Докато св.К. и св.Х. помагали да натоварят пострадалия Я. в пристигналата на място линейка, патрулният автомобил неусетно бил заобиколен от множество хора, които блъскали по него, викали, опитвали да се доберат до задържаните /подс. К. и подс. Й./ и да се саморазправят с тях. В тази ситуация св. М. Т. М. нанесъл с бухалка няколко удара на подс. М. Й. и му причинил наранявания на дясната ръка, представляващи средна телесна повреда, за който случай било проведено друго наказателно производство, приключило с влязла в сила осъдителна присъда по НОХД №435/2012 г. по описа на РС - Луковит, който факт е служебно известен на съда.

Пострадалият В. Н. Б. на 09.03.2012г. бил прегледан от хирург в МБАЛ - Луковит и му било издадено медицинско свидетелство за пред съд №257/09.03.2012 г., в което са отразени констатираните травматични повреди по пострадалия.

Пострадалият Н. И.ов Я. на 12.03.2012 г. посетил МБАЛ - Луковит, където бил прегледан от хирург - д-р Д. Д., който констатирал наранявания в областта на главата: множество хематоми по темпорална и лява париеална област; под ляво око масивен хематом в процес на разграждане с виолетово-жълт цвят; охлузна рана в областта на лява зигоматична кост; двете устни силно оточни с кръвонасявания в тях; горна устна разкъсни рани по вътрешна повърхност с дължина 3 см с напречен вървеж; долна устна разкъсна рана в лява половина по вътрешна страна. Тъй като пострадалият се оплаквал от главоболие, световъртеж и липса на спомен, д-р Динков го изпратил за консултация с невролог. При прегледа на пострадалия от невролога д-р М. Величкова било установено: липсват признаци на менинго-радикулярно дразнене /МРД/; черепно-мозъчни нерви /ЧМН/ - двустранно изразен хоризонтален нистагъм; сухожилия и надкостни рефлекс /СНР/ в норма; сетивност в норма; координационни проби извършва с дискретна дизметрия. Издадено му било медицинско свидетелство за пред съд №260/12.03.2012 г., в което са описани установените при прегледа травматични повреди и неврологичен статус на пострадалия

Съгласно заключението на изготвената от д-р М. Г. в хода на досъдебното производство съдебно-медицинската експертиза В. Н. Б. е получил множество рани, охлузвания и кръвонасядания, предимно в областта на главата, **които са му причинили временно и неопасно разстройство на здравето /разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 НК/, т. е. лека телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал. 1 от НК.** Вещото лице е посочило, че същата се дължи на множество удари с твърд тъп предмет, най-вероятно юмруци. В съдебно заседания обяснява, че е невъзможно нараняванията да се получат от един единствен удар, тъй като са

в различни плоскости по отношение на главата, както и **че тези наранявания могат да бъдат причинени с бокс.**

Съгласно заключението на изготвената в досъдебното производство съдебно-медицинска експертиза от д-р М. Г. на пострадалия Н. Я. е **причинена тъпа черепно-мозъчна травма с данни за сътресение на мозъка със загуба на съзнание, която повреда му е причинила разстройство на здравето временно опасно за живота, т.е. средна телесна повреда по смисъла на чл. 129 ал. 2 от НК.** В съдебно заседание д-р Газемба обяснява, че се касае за сътресение на мозъка със загуба на съзнание, който извод основава на наличието на обективен неврологичен симптом - двустранен хоризонтален нистагъм, установен при прегледа на пострадалия от невролог и описан в медицинското свидетелство. Останалите травматични изменения в областта на главата /описани в медицинското свидетелство от 12.03.2012 г./ са причинили на Я. временно и неопасно разстройство на здравето. Установените изменения са от травматично естество, дължат се на множество удари с твърд тъп предмет и отговарят да са получени по начин, съобщен от пострадалия и свидетелите очевидци.

Съгласно заключението на **назначената в съдебното производство разширена съдебно-медицинска експертиза**, изготвена от съдебен медик д-р П. Д. и невролог д-р Десислава Маринова на пострадалия Я. е **причинено: Закрита черепно-мозъчна травма - клинично е поставена диагнозата мозъчно сътресение**, разкъсно-констужни рани по устните на устата, множество хематоми в окосмената теменна и лява слепоочна област на главата, хематом на левия долен клепач, дълбоко охлузване на лявата скула. От прегледа на специалист невролог е установен двустранен хоризонтален нистагъм и дискретна дизметрия на координационните проби. Пострадалият съобщава за липса на спомен за известно време /около час/, след удар с крак в главата и падане. Описаните травматични увреждания са резултат на тъпи травми. Според вида и разположението им отговарят да са причинени от удари с ръце, крака, падане, каквито са данните в делото. Според вещите лица травмата в областта на главата - **описаните травматични увреждания и диагностицираното мозъчно сътресение са протекли с пълна загуба на съзнание, което състояние обуславя реалната опасност за живота на пострадалия**, т. е. причинено му е разстройство на здравето, временно опасно за живота. Вещите лица обосновават изводите си с липсата на спомен у пострадалия за известно време след травма в областта на главата /удар с крак и падане/, клинично е поставена диагнозата "Мозъчно сътресение", която кореспондира с травмите в областта на главата. Свидетелските показания са категорични, че пострадалият Я., след падането на земята е бил в състояние на пълна арефлексия, напълно неконтактен. При прегледа от невролог са установени патологични отклонения, които също могат да се свържат с причинена черепно-мозъчна травма. Двустранният хоризонтален нистагъм е установен от специалист лекар - невролог. Като причини за появата на този симптом могат да се посочат различни фактори като травми /удар в областта

на главата с мозъчно сътресение, както е описано в разглеждания инцидент, прекомерна употреба на алкохол, наркотици, медикаменти /лекарствени средства против епилепсия като фенитоин/, заболявания на очите, вътрешното ухо, централната нервна система, различни инфекции. Единствено и само наличието на симптома "нистагъм" не може да се свърже с конкретна причина, **но в този случай е налице черепно-мозъчна травма, която е една, и то честа причина за появата му.** Обикновено за появата на хоризонталния нистагъм са отговорни участъци от мозъка, намиращи се в задната черепна ямка - продълговатият мозък, мостът. При Н. Я. са налице описани травматични увреждания - хематоми в лицевата, теменната и слепоочната област, като не може да се изключи и механизма "контра ку" - по механизма на противоудара. Налице е пряка причинна връзка между причинените травми и описания механизъм на тяхното причиняване - удари с ръце, крака в областта на главата.

Приетата фактическа обстановка от ЛРС е на база следния анализ на доказателствения материал:

След изброяване на доказателствения материал, въз основа на който е постановена присъдата, ЛРС е посочил, че основният спорен въпрос по делото е относно авторството на деянието.

Преки доказателства относно авторството на деянието в лицето на подсъдимите и механизма на неговото изпълнение се съдържат в показанията на пострадалите - св. Я. и св.Б. от досъдебното производство, приобщени по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, показанията на св. И. Д. Г., депозирани в съдебната фаза и в досъдебното производство, в частта им, приобщена по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 от НПК, показанията на св. М. Т. М., дадени в съдебната фаза, показанията на св. Х. Й. Х. от досъдебното производство, приобщени по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 от НПК. Пострадалите Я. и Н. пред съда отричат подсъдимите да са автори на деянието. Коренно различна позиция са заявили в показанията си от досъдебното производство. Св. Я. в показанията си пред съда твърди, че вътре в дискотеката между него и подс. М. Й. възникнало спречкване - приятелите от компанията на свидетеля крещели и подсъдимият М. Й. дошъл и направил забележка на свидетеля Я. "да не се държи като мъж", св. Я. бил употребил алкохол и под негово въздействие му отвърнал с реплики, сбутали се двамата. Подс. Й. му казал да излезе навън, "да не се прави много на мъж". Св. Я. излязъл във фойето, излезли и много други и както се разправяли с подс. Й. лице в лице, някой отстрани ударил св.Я. с юмрук в лицето, свидетелят се обърнал и в този момент му бил нанесен удар с крак в лицето. Следващият му спомен е вече отвън на тревата пред дискотеката, до патрулката и линейката. Св. Я. твърди, че подс. Й. не му е нанасял удар с юмрук в лицето, някой друг го е ударил, но не си спомня кой. Твърди, че не е виждал подс. К. изобщо, запомнил е подс.Й., който бил с вързана на опашка коса. **Някой от приятелите му, но не си спомня кой, му е казал, че подс. К. му е нанесъл удара с крак в лицето.**

Коренно различни са показанията на св. Я., депозирани пред разследващ орган в досъдебното производство. В показанията си от 14.06.2012 г., **както и две години по-късно** - в показанията му от 15.07.2014 г., св. Я. последователно поддържа, че подсъдимите са тези, които са му нанесли побоя, като ги описва - единият по-висок, дебел, с руса коса, вързана на опашка, по-късно разбрал, че се казва М., "собственик" на дискотеката, а другият по-нисък, слаб, късо подстриган, който го е проверил за оръжие при влизане в дискотеката. И при двата разпита от досъдебното производство св.Я. очертава една и съща фактическа обстановка, описана от съда по-горе, а именно, че **подс. М. Й. му е нанесъл удар с юмрук по устата, която усетил да се изпълва с кръв, и в същия момент подс. К. му е нанесъл удар с крак - с ходилото в главата**, усетил силна болка в зъбите, паднал на земята и след това няма спомен.

След прочитане на показанията му от досъдебното производство по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК св. Я. заявява, че поддържа показанията си, дадени на съдебното следствие, като не може да даде логично обяснение за показанията си от досъдебното производство - "най-вероятно съм казал така, защото съм бил афектиран", "нямам логично обяснение защо съм дал тези показания", "не мога да си обясня и сам на себе си точно какво съм приказвал и съм казал". Съдът кредитира показанията на св.Я. от досъдебната фаза на процеса, **тъй като кореспондират с останалия доказателствен материал - с показанията на св. И. Г., св. М. М., св. Х. Х.** /от досъдебното производство, приобщени по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 НПК/, както и със заключенията на единичната и разширената съдебно-медицинска експертиза. Освен това липсва логично обяснение за промяната в позицията на свидетеля относно извършителите на нанесения му побой, а обяснението му, че на досъдебното производство е посочил подсъдимите, защото е бил афектиран, съдът намира за ирационално и несъстоятелно, тъй като свидетелят е дал показания пред разследващ орган - първия път три месеца след инцидента и втори път - две години след инцидента и няма как да се приеме, че "афектът" му е продължил толкова дълго време. Прави впечатление и че след образуване на съдебното производство пострадалият Я. неколkokратно е депозирал по делото молби /макар и бланкетни/, в които е заявявал желание да участва като страна в процеса и поради невявяването му в съдебно заседание делото е било отлагано. Ето защо съдът приема показанията му пред съда, дадени близо шест години след инцидента, за недостоверни в частта, в която твърди, че подсъдимите не са му нанасяли удари, а плод на допълнителна интерпретация под влиянието на външни фактори.

Сходна е промяната в процесуалната позиция от досъдебната фаза и на другия пострадад - св. В. Н. Б.. В показанията си от досъдебното производство, приобщени по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 от НПК, **св. Б. е описал фактическа обстановка, описана по-горе от съда, а именно, че при излизане от залата на дискотеката видял, че св. Н. Я. лежи по**

гръб на земята и двамата подсъдими го бият, описвайки ги - единият рус с вързана коса на опашка, който впоследствие разбрал, че е управител на дискотеката, и другият по-слаб и по-нисък. По-нататък пояснява, че същите две лица по-късно полицаите са задържали. Макар и да е твърдял за съпричастност към побоя над него и на трето лице, посочил е, че двамата подсъдими са се нахвърлили да бият и него: "Н. беше в безсъзнание и не реагираше. Аз избутах двамата биячи и застанах над Н....Двамата биячи скочиха на мен да ме бият. По-ниският бияч, не този с опашката, а другият, имаше бокс на дясната ръка. Той ме удря в главата. Един ми скочи отзад, но не го видях. Тримата ме биха в главата. Аз паднах на земята. Течеше от мен кръв отвсякъде - от нос, от уста, отстрани на главата ми и от темето ми."

Пред съда, близо шест години след инцидента, св. Б. вече твърди друго - че, тръгвайки към тоалетната, е видял двамата подсъдими и Н. Я. само да се "карат, дърпат, викат". Твърди, че бил пиан и той се "сбутал" с подсъдимите и докато се бутали и блъскали с подсъдимите, които били срещу него, "някой от другите" /двама или трима непознати, които не били от града/ изритал Я. в главата отстрани и той паднал на земята в несвяст, изритал го и в ребрата, св. Б. се надвесил да му вади езика, някой се хвърлил на гърба му, после му казали /не може да посочи кой/, че това бил диджеят, и него също някой го ударил - по главата, по ребрата, но не може да каже кой. Този, който изритал св. Я., държал бокс, с който ударил св.Б. по главата. Не помни някой от подсъдимите него да го е удрял. Не е видял подсъдимите да удрят и св. Я.. Въпреки, че видял полицаите да задържат двамата подсъдими, не е казал, че не те са "виновниците" за побоя, защото бил пиан и много ядосан. След прочитане на показанията му от досъдебното производство св. Б. поддържа казаното в съда, като обяснява показанията си от досъдебното производство относно авторите на побоя над св. Я. и над него самия с това, че трябвало "някой да понесе последствията от побоя", "трябваше да има някои потърпевши", "тогава съм казал, че подсъдимите са били Н. понеже се сбутах с тях и те се бутяха с него. Може и да е имало удар лек или нещо такова, но в бутането". Съдът намира това обяснение на свидетеля за нелогично, както и противоречиви, колебливи и неконкретизирани показанията на св. Б., дадени в съдебната фаза, поради което не ги кредитира, а кредитира приобщените показанията на свидетеля от досъдебното производство.

Приобщените по реда на чл.281, ал. 4 от НПК показания на пострадалите св. Я. и св. Б. от досъдебното производство, сочещи на авторството на деянието в лицето на **двата подсъдими, не са изолирани, поради което не е налице хипотезата на чл. 281, ал. 8 от НПК. Факти в това отношение се извличат и от показанията на другите свидетели.** Св. И. Д. Г. в показанията си пред съда излага, **че на излизане от залата на дискотеката е възприел в коридора двамата подсъдими да бият с крака и ръце Н. Я., който лежал на земята, над него се бил надвесил св. В. Б. и се опитвал да му извади езика**, подсъдимите нанесли удари с крака и ръце и на св. Б. - "...бяха налегнали Н. и го биеха, който се беше опънал до една

картина във фоайето...", "...с крака го биеха, с ръце, като животно...", "... В. се беше навел, те биеха отгоре като озверели животни...", "... след това и В. биха...". Св. Г. сочи, че след въпрос към подсъдимите какво правят и той самият е получил удар с ритник в главата. Доколкото за пръв път пред съда св.Г. заявява факта, че е видял двамата подсъдими да бият с ръце и крака св. Н. Я., а на досъдебното производство е заявил, че е видял двамата подсъдими да бият с ръце и крака само св.В. Б., който се опитвал да извади езика на св.Я., лежащ на земята по гръб, без реакции, по реда на чл.281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 от НПК са частично прочетени показанията му от досъдебното производство. **След прочитането им св. Г. заявява, че ги поддържа, както и поддържа заявеното пред съда, а именно, че е видял подсъдимите да нанасят удари и на Н. Я., и на В. Б.. Съдът кредитира показанията на св. Г. от съдебното следствие, както и тези от досъдебното производство, в частта им, в която са прочетени. Обстоятелството, че св. Г. е станал свидетел на последващи удари от страна на подсъдимите по св.Я., след като той вече е бил паднал на земята, намира опора и в показанията на св. В. Б., който пред съда заяви, че е чул св. И. Г. да казва на този, когото впоследствие полицаите са извели с белезници, да спре да рита св. Я..**

Св. В. Б. в показанията си на съдебното следствие твърди, че отивайки към тоалетната, е видял в коридора св. Н. Я. да лежи на земята, не е видял да има кръв по него, бил си глътнал езика, не е видял там подсъдимите. **Свидетелят извадил езика на св. Я., след което последният издишал тежко.** След това дошли полицаите, той си тръгнал и не е видял да извеждат някого. Поради съществени противоречия между заявеното в съда и заявеното пред разследващия орган в досъдебното производство относно тези обстоятелства са приобщени показанията на св. Б. от досъдебното производство по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 от НПК. В тях свидетелят е заявил, че до пострадалия Я., който лежал по гръб на земята **"като умрял"**, около главата му имало кръв на земята, е възприел две лица - един едър, с вързана коса на опашка, който го е псувал Я., и друг, по-млад, който е ритал Я., отстрани в областта на ребрата. Полицаите сложили белезници на този по-младия, който ритал Я.. След прочитането им св. Б. заявява, че поддържа това, което е казал на досъдебното производство, тъй като са минали години от инцидента. Поради това, че показанията от досъдебното производство са дадени сравнително скоро след инцидента, кореспондират с показанията на другите свидетелите очевидци, както и с показанията на полицейските служители, пристигнали на мястото непосредствено след побоя, а и свидетелят заяви, че ги поддържа, съдът ги кредитира.

Съществена промяна в процесуалната позиция от досъдебната фаза е налице и при св. Х. Й. Х.. В показанията си от досъдебното производство св.Х. е дал детайлна информация относно авторството и механизма на деянието. Разказал е, че когато със св. М. М. са излезли, за да отидат до тоалетната, е видял св. Я. на 3-4 метра по-назад, след него подсъдимите, които описва - единият с вързана коса на опашка, рус, дебел и другият по-

дребен, остриган, с черна фланелка. Разказал е, че русият с опашката е ударил Я. с юмрук в главата, а другият го изритал с крак в главата, паднал на земята, от устата му и от носа му течала кръв. Видял, че от входа на залата излезли св. В. Б. и св. И. Г.. Св. Х. изтичал навън и извикал полицаите, които били на паркинга с патрулния автомобил. После видял, че двамата, които биели Я. - "този с опашката и другият остриган" полицаите ги качили в патрулката. В показанията си пред съда св. Й. се отрича от показанията си от досъдебното производство и твърди, че не е видял никой никого да бие, вътре в залата на дискотеката е видял само подс.М. Й. да разговаря със св. Я., другият подсъдим не го е виждал. **Твърди, че е отишъл да извика полицаите, защото като се обърнал, видял, че св. Я., който вървял след него, го няма, върнал се и го видял да лежи на земята, не знае дали е паднал сам, но не е видял някой да го бие, да го удря, просто бил паднал на земята, там нямало никой друг.** След прочитане на показанията му от досъдебното производство по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 от НПК св. Х. заявява, че поддържа показанията си пред съда, а показанията си от досъдебното производство /след като потвърди подписа си под протокола за разпит/ обяснява така - "тогава съм го казал в яда си", "не съм чел този протокол", "не си спомням нищо", "може да съм ги казал тези неща, защото човек в яда си казва разни неща". Това обяснение на св. Х. съдът намира за абсолютно ирационално и несъстоятелно. От друга страна показанията му от досъдебното производство са в съответствие с кредитираните от съда свидетелски показания, коментирани по-горе. Показанията на св. Х. на съдебното следствие - че не е видял никой никого да удря, по-конкретно св.Я., а го е видял само да лежи на земята и нямало никой около него, очевидно не са в унисон с показанията на полицейските служители, които съдът изцяло кредитира, тъй като са логични, последователни и кореспондиращи с останалия доказателствен материал. В показанията си полицейските служители заявяват: св. Т. К. - "Аз бях в патрулния автомобил и Х. Х. "М." тичаше към нас и каза ела бе, че ги пребиха", св. Х. Г. Х. - **"Около 2,30 ч. - 3,00 ч. при нас дойде лицето Х. Й. и ни заяви, че има голям бой в дискотеката и че негов приятел е загинал, че е мъртъв"**, св. Г. П. П. - "Сутринта рано, около 1-2-3 часа, малките часове, излезе от дискотеката един и се развика долу се бият, "М.", не му знам точно имената", св. Х. В. К. - "След един часа беше, не помня час, излезе лице, което познавам като Х. "М." и каза, че вътре има масов побой". Ето защо относно посочените обстоятелства съдът кредитира показанията на св.Х. Й. Х. от досъдебното производство, а дадените пред съда намира за недостоверни, плод на външни фактори.

Кредитираните от съда показания на св.Х. Й. от досъдебното производство кореспондират и с показанията на св. М. Т. М., дадени на съдебното следствие. Св. М. разказва пред съда, че със св. Х. Й. тръгнали да излизат от залата на дискотеката и видял, че на вратата двамата подсъдими /посочва ги в залата/, спрели св. Я. да говорят, св. М.

продължил по коридора и някъде по средата му чул, че св. Х. Й., който вървял след него, извикал "пребиха К." и тогава св. М. се обърнал и видял, че св. Н. Я. е на земята, а двамата подсъдими го ритат. Излязъл навън да търси помощ. Доколкото на досъдебното производство в показанията си пред разследващ орган св. М. е заявил друго - че е видял на входа на помещението двамата подсъдими само да разговарят с пострадалия Я., след което св. М. е излязъл отвън пред дискотеката, след около минута отвън излязъл и св. Х. Й. и от него разбрал, че трябва да се извика линейка, защото "Н. е пребит и умира". Св. М. е твърдял, че след това не се е връщал в дискотеката, по-късно видял в полицейската кола двама с белезници. Със съгласието на страните показанията на св. М. от досъдебното производство са приобщени по реда на чл. 281, ал. 5 вр. ал. 1, т. 1 от НПК. След прочитането им св. М. заявява, че поддържа това, което казва пред съда, а именно, че е видял двамата подсъдими да ритат падналия на земята Н. Я., като обяснява позицията си от досъдебното производство /че не бил вътре в дискотеката, когато на св. Я. е бил нанесен побой, а е бил отвън/ с висящото към този момент наказателно производство срещу него самия за причинена на подс. М. Й. средна телесна повреда - "...защото тогава те ме съдеха мен и аз казах, че не съм бил там, имам 6 месеца условно за 3 години за същия случай, че съм бил ударил един с бухалка...". Сочи, че взел бухалката именно, защото видял, че двамата подсъдими са биели св. Я.. Съдът намира за напълно резонно и логично това обяснение на св. М. за позицията му на досъдебното производство. Понастоящем е налице влязла в сила осъдителна присъда на св. М. по НОХД № 435/2012 г. на РС - Луковит за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12 вр. чл. 129 ал. 1 вр. ал. 2 от НК за това, че на същата дата и място е причинил на подс. М. Й. средна телесна повреда, който факт е служебно известен. Освен това показанията му на съдебното следствие кореспондират с останалите гласни доказателствени източници, кредитирани от съда. **Ето защо приема за достоверни показанията на св. М. дадени пред съда. Същите представляват преки доказателства за главния факт на доказване по делото.**

Св. С. П. М. пред съда демонстрира липса на спомени за инцидента, поради което на основание чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 2 от НПК са прочетени показанията му от досъдебното производство. Според тях охраната на дискотеката - "един нисичък, здрав, набит, млад" и управителят - "висок, дебел, с руса къдрава коса, която беше вързана на опашка", са извикали пострадалия Н. Я. да излезе в коридора, а свидетелят тръгнал след тях. Описва, че на входа на помещението по-младият с бокс на дясната ръка ударил Н. Я. в главата, последният паднал на земята и двамата започнали да го ритат, предимно в главата. Същите две лица впоследствие полицаите са задържали. След прочитане на показанията му от досъдебното производство св. М. заявява, че отново нищо не си спомня след седем години, но пък изразява съмнение - "това, което съм казал чак да съм си го измислил тогава,

когато съм го казал, но нямам спомен сега". Показанията на този свидетел са изолирани досежно твърдения от него факт, че подс. К. е ударил с бокс в главата Н. Я., поради което в тази част показанията му не се кредитират. В останалата част, доколкото съответстват на коментираните по-горе свидетелски показания, показанията на свидетеля от досъдебното производство се кредитират от съда.

Съдът изцяло кредитира показанията на полицейските служители св.Т. П. К., св.Х. Г. Х., св.Г. П. П. и св.Х. В. К. пристигнали непосредствено след побоя, тъй като свидетелите са незаинтересовани, а показанията им са последователни, взаимно допълващи се и безпротиворечиви. Свидетелите пресъздават лични възприятия относно обстановката, която са заварили, присъствалите лица, състоянието на пострадалия Я., а св. К. и относно състоянието на пострадалия Б.. **По същество показанията на тези свидетели съдържат производни доказателства и относно авторството на деянието, тъй като свидетелите сочат, че присъстващите там лица, конкретно св. И. Г., св. Х. Х. /"М."/, св. М. М., св. В. Б., св. Л. Л. са им казали, че двамата подсъдими са нанесли побоя на Я. и Б..** Противоречието между показанията на св. Л. в това отношение /пред съда св. Л. твърди, че не е разговаряла с полицаите/ и показанията на св. Т. К. и св. Х. Х. е преодоляно чрез проведените очни ставки между тях, при които св. Л. е колеблива - първо твърди, че не си спомня, после, че може и да са разговаряли и в крайна сметка заявява, че св. К. и св. Х. казват истината. Макар и да са производни в частта относно авторството на деянието, това не изключва доказателствената стойност на показанията на полицейските служители, тъй като те не се използват, за да заместят първични доказателства /каквито са коментираните по-горе/, а само за тяхната проверка. Нещо повече, в приобщените по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 от НПК показания на св. Т. К. от досъдебното производство /които свидетелят заяви, че поддържа поради това, че скоро след инцидента е имал по-пресни спомени/ се съдържат и преки доказателства относно съпричастността на подс. К. към побоя над св. Я.. **Св. К., който пръв от полицаите е слязъл в дискотеката, лично е възприел подс. К. да рита лежащия по гръб на земята в безпомощно състояние Н. Я..**

Св. Н. М.а и св. Н. М.а са от компанията на пострадалия Н. Я.. Те не са били очевидци при осъществяване на изпълнителното деяние и не са възприели пряко елементи от него, за които да дадат показания. Въпреки това се явяват източник на доказателствена информация за състоянието на пострадалия Я., което пряко са възприели непосредствено след деянието.

Св. И. И.ов и св. Н. Н. - работили като бармани в дискотеката също не са очевидци на изпълнението на деянието. Според показанията на първия, дадени пред съда, а на втория - дадените на досъдебното производство, приобщени по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 НПК, както и показанията на сервитьорката св. Л. Л. за персонала на заведението подс. М. Й. фактически е бил управител на дискотеката - с него са уговаряли условията на

работа, разпореждал е кой на кой бар да работи. Св. И. И.ов и св. Л. Л. сочат, че на инкриминираната дата подс. К. е бил "охрана".

Съдът изцяло кредитира и показанията на хирурга - св.Д. Д. и невролога - св. М. М.а, които са извършили преглед на пострадалия Н. Я. на 12.03.2012 г.

В обясненията си подс. М. Й. не отрича, че на въпросната дата 08.03.2012 г. с подс. К. са били заедно в дискотеката - решили да празнуват "Осми март" тук, тъй като съпругата му била управител на заведението. Били седнали в едно сепаре с други приятели от София. Към 4.00 ч. забелязал, че в дискотеката влиза една групичка от около десетина човека, видимо подпийнали, които започнали да се бутат и да падат по дансинга. Отишъл да им направи забележка и връщайки се към мястото си, пред него застанал св.Н. Я. и започнал да го ръга в гърдите с телефона си, казал му "какъв си ти, че ще ми правиш забележка". Разправяли се и в един момент Я. му казал "излизай навънка да те пребия". Около тях двамата започнали да се скупчват приятелите на Я., на които преди това подс.Й. бил направил забележка. При тях дошъл и подс.К., като Я. насочил агресията си към него - ръчкал го "айде, излизайте, сега ще ви пребия и двамата". Излезли в преддверието, с тях излезли и тези, на които бил направил забележка, както и други приятели на Я.. В преддверието започнали да се разправят, но само словесно, никой никого не е удрял. Слязъл и охранителят, който стоял на входа. В един момент станал масов бой, но подс. Й. не е видял кой кого удря. Той самият отрича да е удрял някого. Качил се по стъпалата нагоре към входа на дискотеката, за да натисне паник-бутон и там го нападнал с метална бухалка М. М. /"М. с прякор "Г." /, но не успял да го удари. Твърди, че затова взел и лопата за сняг, за да се предпази. В това време дошли полицаите, видял, че отвеждат подс. К. с белезници. Отвели и него, но не знае защо. По нататък разказва, че отвън в патрулката вече, М. М. успял да отвори вратата на автомобила и с бухалката го ударил по ръката, получил фрактура на фалангата. Отрича той да е удрял св. Я., отрича да го е виждал да лежи на земята, както и да е виждал някой окървавен.

В обясненията си подс. К. излага версия в унисон с обясненията на подс.Й., че в преддверието св.Я. бил доста агресивен, псувал ги, обиждал ги. По едно време подс.Й. тръгнал нагоре по стълбите, двама от охраната слезли надолу, единият ударил св. Я.. Подс. К. видял св.Я. да лежи на земята, целият в кръв, в безсъзнание и всъщност отишъл до него, за да му окаже помощ - да му извади езика, в същото време дошли двама полицаи, които се нахвърлили върху подсъдимия и му сложили белезници. Подс. К. отрича той да е удрял някого. Отрича да е работил в дискотеката като охранител.

При тези обяснения на подсъдимите и показания на свидетелите съдът не дава вяра на обясненията на подсъдимите относно основния факт от предмета на доказване, в които отричат те да са извършили деянието, и ги приема за израз на защитната им позиция. Обясненията им

противоречат както на показанията на свидетелите очевидци, коментирани по-горе и кредитирани от съда, така и на писмените доказателства за здравословното състояние на двамата пострадали, и на заключението на вещите лица по медицинските експертизи. Подсъдимите отричат те да са нанесли ударите по пострадалите съгласно приетата за установена фактическа обстановка, в противоречие с останалите доказателствени източници.

Заключението на вещите лица по повторната разширена съдебно-медицинска експертиза на пострадалия Н. Я. е пълно, ясно и обосновано, същото е обективно и компетентно, изготвено, дадено е след запознаване на експертите със събраните по делото доказателства, поради което се кредитира от съда. Вещите лица са дали отговор на поставените задачи относно медико-биологичната характеристика на нанесените телесни увреждания, механизма на причиняването им и възможността да се получат по време и начин, съответстващ с другите данни по делото. Затова съдът приема и изцяло дава вяра на заключението на тази експертиза. То не противоречи на изводите на съдебно-медицинската експертиза на досъдебното производство, което съдът също приема. Съдът дава вяра и на заключението на вещото лице по съдебно-медицинската експертиза на В. Б..

Правните съображения за взетото решение по присъдата се свеждат до следното: При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Съдът намира, че подсъдимите са осъществили от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 4, предл. 3-то и т. 12, предл. 1-во вр. чл. 129 ал. 1 вр. ал. 2, предл. 5-то, алт. 2-ра вр. чл. 20, ал. 2 от НК. От обективна страна с действията си подсъдимите са причинили на Н. Я. и на В. Б. телесни увреждания, които са довели до разстройство на здравето, временно опасно за живота за първия, вследствие на което са му причинили средна телесна повреда по смисъла на чл. 129 ал. 1 вр. ал. 2, предл. 5-то, алт. 2-ра от НК и до разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК за втория, вследствие на което са му причинили лека телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал. 1 от НК. Подсъдимите по едно и също време заедно са нанесли удари с ръце и крака в областта на главата на пострадалия Я. /първо подс. Й. му нанесъл удар с юмрук по устата, след което подс. К. му е нанесъл удар с крак по главата, след последвалото падане на пострадалия на земята двамата са му нанасяли удари с ритници/ и непосредствено след това двамата заедно нанесли множество удари с ръце по главата и тялото на пострадалия Б.. Налице е причинно-следствена връзка между поведението на подсъдимите и настъпилия вредоносен резултат.

Така извършеното посегателство е осъществено при наличието на квалифициращия признак по т. 4 на чл. 131, ал. 1 от НК, тъй като увреждащите действия и резултат са спрямо две лица. **Тъй като на потърпевшите са причинени различни по степен увреждания,**

престъплението се квалифицира с оглед по-тежкия резултат./В тази насока виж Решение № 279 от 19.02.2019 г. на ВКС по н. д. № 1065/2018 г., II н. о., НК, Решение № 329 от 3.07.2012 г. на ВКС по н. д. № 982/2012 г., III н. о., НК и Решение № 419 от 26.10.2011 г. на ВКС по н. д. № 2096/2011 г., I н. о., НК – бележка ВТАС/

Действията на подсъдимите са били продиктувани от хулигански подбуди, което обуславя наличието и на квалифициращия признак по т. 12 на чл. 131, ал. 1 от НК. Това е така, тъй като липсва личен мотив у подсъдимите за причиняване на телесните повреди на пострадалите. Безспорно е, че те дори не са се познавали преди деянието. Не се установява действията на подсъдимите да са били провокирани от поведението на пострадалите. В случая доминиращият мотив на двамата подсъдими е чрез нанасяне на побой на пострадалите да демонстрират явно неуважение към обществото и незачитане на общоприетите норми на обществото и на личността. Престъплението е извършено на публично място - дискотека, а публичността на мястото пък е задължителен елемент за всяко хулиганско действие, без да е нужно присъствието на хора на това място, каквито по делото се установява, че е имало и то множество хора.

Относно обвинението по чл. 131, ал. 1, т. 2 от НК - всеки от подсъдимите да е действал в качеството на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т. 1, б."б" от НК при изпълнение на службата си, съдът приема, че този признак не е налице.

По делото липсват писмени доказателства, че на двамата подсъдими е било възложено да изпълняват със заплата или безплатно, временно или постоянно работа свързана с управлението /за подс. Й./ или пазенето /за подс. К./ на имуществото на търговското дружество. В материалите по досъдебното производство е налична справка от НАП, съгласно която към 08.03.2012 г. не е имало действащи регистрирани трудови договори между дружеството "Кетъринг и забавления" ООД и подсъдимите. Липсват писмени доказателства за това подс. Й. да е имал сключен договор за управление с дружеството. Св. С. в показанията си твърди, че е била упълномощила с нотариално заверено пълномощно бившия си съпруг – подс. М. Й. да управлява дискотеката в гр. Луковит, но не е подписвала договор с него. Такова пълномощно по делото не е представено, за да се прецени какъв обем права евентуално са били делегирани на подс. Й.. Липсва и сключен трудов или пък друг вид договор /напр. договор за управление/. Не е налице същественият и необходим признак, който е общ за всички категории длъжностни лица - лицето да е включено в организационната система на юридическото лице посредством трудов договор или по друг предвиден в законодателството ред. Поради това, съдът оправдава всеки от подсъдимите по обвинението да е извършил деянието в качеството на длъжностно лице /за подс. Й. като управител на заведението, а за подс. К. като охранител в заведението/, при изпълнение на службата си.

От субективна страна деянието е извършено от подсъдимите при форма на вина пряк умисъл с целени и настъпили вредни последици, съзнавайки общественоопасния му характер, като същото е осъществено при общност на умисъла и под формата на съизвършителство. Подсъдимите са действали при съучастие като съизвършители, тъй като всеки от подсъдимите е съзнавал всички обективни признаци от състава на престъплението /че нанася удари на пострадалите/, че заедно с него действа и другият подсъдим, предвиждали са възможността пострадалите да получат телесни увреждания, преследвали са една обща цел /да причинят телесни увреждания на пострадалите/, което са и сторили.

По отношение на наложеното наказание ЛРС е изложил следните съображения: За извършеното от подсъдимите престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 4, предл. 3-то и т. 12, предл. 1-во вр. чл. 129 ал. 1 вр. ал. 2, предл. 5-то, алт. 2-ра вр. чл. 20, ал. 2 от НК законът предвижда наказание лишаване от свобода **от две до десет години**.

При индивидуализацията на наказанието на всеки от подсъдимите съдът съобразява степента на обществена опасност на конкретното деяние, която не е по-висока от типичната за този вид престъпления. Личната обществена опасност на подсъдимия М. Й. не е висока – същият е неосъждан /реабилитиран по право/. Към датата на извършване на деянието подс. К. е бил осъждан веднъж на лишаване от свобода за престъпление от общ характер, за което осъждане е била настъпила реабилитация по право по чл. 86, ал. 1, т. 1 от НК.

Като смекчаващо отговорността обстоятелство за двамата подсъдими съдът отчита отдалечеността на извършване на деянието във времето, осем години до постановяване на присъдата. Принципно неразумният срок на наказателното производство представлява изключително смекчаващо отговорността обстоятелство по смисъла на чл. 55 НК, когато това не се дължи на укоримо поведение на подсъдимия. В случая обаче неразумно дългият срок на наказателното производство в съдебната фаза се дължи основно на недобросъвестното поведение на подсъдимите, насочено към шиканиране на процеса, тъй като и двамата подсъдими са ставали причина поради некоректно свое поведение за многократни отлагания на делото. Поради това съдът счита, че дългият времеви интервал от извършване на престъплението до постановяване на присъдата в случая не представлява изключително смекчаващо отговорността обстоятелство, което да обоснове определяне размера на наказанието под предвидения в закона минимум. При тези съображения съдът определя на всеки от двамата подсъдими наказание две години лишаване от свобода, чието изпълнение на основание чл. 66, ал. 1 от НК отлага с изпитателен срок от три години.

С Решение №3/ 06.01.2022 г. по ВНОХД № 145/2021 г. Окръжен съд гр. Ловеч е постановил: Изменя Присъда № 260004/05.10.2020 година по НОХД №63/2015 година на Районен съд Луковит, като намалява наложените на И. С.

К. и М. Й. Й. наказания от две години лишаване от свобода на една година лишаване от свобода, а определения по реда на член 66, ал.1 от НК изпитателен срок на двамата от четири на три години. Потвърждава присъдата в останалата и част.

За да постанови решението си по ВНОХД № 145/2021 г. Окръжен съд гр. Ловеч е изложил следните съображения: След като е анализирал атакувания съдебен акт ЛОС е изложил следните съображения: В жалбата се поддържа оплакване за нарушения на процесуалните правила във връзка със събирането, проверката и оценката на доказателствената съвкупност. ЛОС счита този довод за неоснователен. Присъдата на Районен съд Луковит, която се атакува с жалбата, не страда от пороците визирани в чл. 348, ал. 3 НПК, наличието на които са само основания за неговото отменяване и връщане на делото за ново разглеждане. В случая същественото е, че в хода на събиране, проверка и оценка на доказателствения материал, не са допуснати нарушения на процесуалните правила. Съдът е изпълнил в пълен обем процесуалните си задължения, за обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, относими към главния факт от предмета на доказване в процеса. При това тази инстанция, не е възприела превратно доказателствата, в разрез с правилата на формалната логика. При установяване на решаващите факти свързани с въпроса, извършено ли е или не престъпление от подсъдимите, по посоченият текст от НК, е анализирана подробно доказателствената съвкупност, в която с решаващо значение са данните от гласните доказателствени средства, приложените писмени и веществени доказателства, експертните заключения, чрез които е установено точно поведението и действията им през инкриминирания период. След като е установено по несъмнен начин, че подсъдимите в съучастие като съизвършители са осъществили състава на инкриминираното с обвинението деяние, правилно са били осъдени за това. Основния въпрос, който е изследвал решаващия съд е въпроса за авторството на деянието. Правилен е извода на съда, че преки доказателства относно авторството на деянието в лицето на подсъдимите и механизма на неговото изпълнение се съдържат в показанията на пострадалите от досъдебното производство, приобщени по реда на чл. 281. ал. 4 вр. ал. 1. т. 1 и т. 2 от НПК, показанията на св.Г., депозирани в съдебната фаза и в досъдебното производство, в частта им, приобщена по реда на чл. 281. ал. 4 вр. ал. 1. т. 1 от НПК, показанията на св. М., дадени в съдебната фаза, показанията на св.Х. Й. Х. от досъдебното производство, приобщени по реда на чл. 281. ал. 4 вр. ал. 1. т. 1 от НПК. **След обстоен и подробен анализ на показанията на всеки един свидетел, решаващия съд е изложил доводи на кои точно дава вяра и защо, доводи, които ЛОС споделя, поради което не следва да ги преповтаря.** Правилен е и извода на съда, че приобщените по реда на чл. 281. ал. 4 от НПК показания на пострадалите св. Я. п св. Б. от досъдебното производство, сочещи на авторството на деянието в лицето на двамата подсъдими, не са изолирани, поради което не е налице хипотезата на чл. 281, ал. 8 от НПК, тъй като факти в това отношение се

извличат и от показанията на другите свидетели. При разпита на всички свидетели решаващия съд стриктно е спазил изискванията на предписаното в чл.139, ал. 5 от НПК - всеки свидетел е бил поканен да изложи във форма на свободен разказ всичко, което му е известно по делото, като в хипотезите, по чл.281, ал. 1 - ал. 10 от НПК и при лимитираните в нормата предпоставки, дадените в хода на досъдебното производство негови показания се прочитат. В рамките на тези задължения, решаващият орган е приел заявеното от разпитвания кои свои твърдения поддържа, като внимателно е изследвал причините за констатираните противоречия, наличния отказ и липсата на спомен, обусловили прилагането на чл. 281 от НПК. След така извършения детайлен анализ на всички гласни доказателства, поотделно и в тяхната взаимна обусловеност съдът е стигнал до правилния извод, че подсъдимите са осъществили от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 131. ал. 1. т.4. предл. 3-то и т. 12. предл. 1-во вр. чл. 129. ал. 1 вр. ал. 2. предл. 5-то. алт. 2- ра вр. чл. 20. ал. 2 от НК.

Правилен е извода на съда, че извършеното посегателство срещу телесния интегритет на потърпевшите е осъществено при наличието на квалифициращия признак по т. 4 на чл. 131. ал. 1 от НК. тъй като увреждащите действия и резултат са спрямо две лица. **Тъй като на потърпевшите са причинени различни по степен увреждания, престъплението се квалифицира с оглед по-тежкия резултат**, като деянието е извършено по хулигански подбуди, за което са изложени обстойни мотиви.

Относно определеното по размер наказание на двамата подсъдими жалбата се явява основателна. Правилно съдът е отчетел, че за извършеното престъпление по чл. 131. ал. 1. т. 4. предл. 3-то и т. 12. предл. 1-во вр. чл. 129, ал. I вр. ал. 2, предл. 5-то. алт. 2-ра вр. чл. 20. ал. 2 от НК законът предвижда наказание **лишаване от свобода от две до десет години**. ЛОС приема, че в случая е налице действително прекомерна във времето продължителност на наказателното производство в нарушение на член 6, ал.1 от ЕКПЧ. Досъдебното производство по делото е започнало с първото действие по разследването - на 09.03.2012 година и е приключило със заключително мнение на разследващия орган по реда на член 235 от НПК на 30 януари 2015 година - близо три години. Обвинителния акт е внесен в Районен съд Луковит на 04.03.2015 година, присъдата, предмет на делото е произнесена на 05.10.2020 година. Не са налични данни кога са изготвени мотивите към същата, но върху въззивната жалба на е налична резолюция за изпращане на делото в Окръжен съд Ловеч ведно с жалбата от дата 29 март 2021 година. Съдът не споделя аргументите на инстанцията по същество, че неразумно дългия срок за разглеждане на делото /в общия смисъл - и досъдебното и съдебното производство/ се дължи изключително на недобросъвестност на двамата въззивници. Липсват мотиви в тази насока, а отлагането по медицински причини, когато е представен съответния медицински документ, не може да се тълкува като шиканиране от страна на въззивниците -

болничните документи не са издадени от тях, а от съответните лекари. В този смисъл редуцирането на наказанието при прекомерна продължителност на наказателното производство съгласно практиката на Европейския съд по правата на човека не се явява смекчаващо вината обстоятелство, а вид непарична компенсация, дължима от националните юрисдикции за нарушение по член 6, ал.1 от Конвенцията. **Като не е съобразил това обстоятелство, решаващия Луковитски районен съд е постановил наказания в явно несправедлив размер, който порок следва да бъде отстранен по реда на член 337, ал.1, т.1 от НПК**, като се намалят наложените наказания на въззивниците от две на една година, респективно определения по реда на член 66, ал.1 от Наказателния кодекс изпитателен срок от четири на три години.

При горните фактически, по доказателствения материал и правни съображения в мотивите към присъдата на ЛРС и съображения на ЛОС, оплакванията в искането за възобновяване и пледоарията по същество се свеждат до следното:

При постановяване на съдебните актове и в хода на наказателното производство са допуснати следните съществени нарушения на процесуалните правила:

1. Нарушение на принципите на чл. 13, чл. 14 и чл. 107 от НПК за разкриване на обективната истина при обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства и внимателна проверка на всички доказателства чрез: неоснователно отхвърляне на своевременно направени и относими доказателствени искания за назначаване на повторна съдебно-медицинска експертиза; нарушение на процесуалните правила във връзка със събирането, анализа и оценката на доказателствата - нарушение на принципа на чл. 18 от НПК, както и на правилото на чл. 281, ал. 8 от НПК - голяма част от събраните в централната фаза на наказателния процес доказателства са напълно игнорирани, други са тълкувани превратно и извън точния им смисъл; формираните заключения по фактите се базират единствено на показания, дадени на досъдебното производство, прочетени по реда на чл. 281 от НПК, които свидетелите не поддържат;

2. Събраните доказателства не обосновават несъмнен извод за осъществяване на деянието от субективната и обективна страна;

3. Съдебните актове са постановени при липса на мотиви досежно основни правно-релевантни въпроси, подлежащи на обсъждане с присъдата, поради което същите са немотивирани и почиват на предположения. Нарушението пряко и непосредствено засяга правото на защита до степен на невъзможност същото да бъде ефективно упражнено.

4. Нарушен е и материалният закон. Формираните от съда изводи относно субективната и обективна съставомерност на деянията са неправилни.

5. При постановяване на първоинстанционния съдебен акт, в нарушение

на разпоредбата на чл. 280, ал. 8 от НПК съдът се е позовал основно на показания на свидетели, дадени на досъдебното производство и приобщени по реда на чл. 281 от НПК. Нарушението е съществено, предвид установената от закона забрана и поради неправилния подход при анализа и оценката на свидетелските показания на същите лица, дадени в съдебната фаза, на която е отредено централно място в наказателния процес. В разпитите си пред съда свидетелите, имащи качеството на пострадали, не потвърждават показанията си, дадени на досъдебното производство, като излагат подробни съображения относно причините за заявената от тях неистина пред органите на досъдебното производство. Пред съда свидетелите категорично отричат да са им били нанасяни описаните в обвинителния акт удари от страна на подсъдимите, както и не потвърждават Я. да имал загуба на съзнание. Първоинстанционната присъда е постановена и при липса на мотиви, свързани с оценката на тези свидетелски показания и кредитирането такива, дадени пред органите на досъдебното производство. Съществуващите мотиви в тази насока са напълно формални, като показанията на основните свидетели, дадени пред съда във фазата на съдебното дирене не са анализирани, не са подложени на оценка или проверка, като не се кредитират основно, поради несъответствието им с обвинителната теза.

Противоположен подход е възприет по отношение показанията, дадени на досъдебното производство и прочетени по реда на чл. 281 НПК, които са били кредитирани по съображения, че кореспондират с обвинителната теза. Посоченото съображение не намира опора в процесуалния закон и е в нарушение на императивните правила на същия, свързани със задълженията на съда при противоречие в доказателствения материал да изложи подробни съображения относно кредитирането на едни доказателства и отхвърлянето на други, както и със задълженията по чл. 13, 14 и 107 НПК.

6. Даването на вяра на доказателствени средства, приобщени по реда на чл. 281 НПК по причина, че обслужват обвинителната теза, е индicia за пристрастност към същата, като същевременно пълното игнориране и необсъждане на показания, дадени пред съда представлява съществено нарушение на процесуалните правила, свързани със задълженията на съда за извършване на анализ и оценка на доказателствата и излагане на мотиви относно кредитирането на част от тях и отхвърлянето на други.

7. При съществено нарушение на същите тези процесуални норми е оставено без уважение и доказателствено искане на защитата за назначаване на повторна съдебномедицинска експертиза, предвид направеното оспорване на експертизата от страна на защитата и възникналите съмнения относно правилността на изготвеното по делото експертно заключение. Нарушението е съществено, тъй като засяга правото на защита на подсъдимите до степен на невъзможност същото да бъде ефективно упражнено. В тази връзка Европейският съд по правата на човека нееднократно е приемал, че гаранциите по чл. 6, §3, б. d са относими и към експертите и техните заключения, поради което и във връзка с правото по чл.

6, §3, 6.d от ЕКПЧОС, защитата трябва да разполага с възможността да подложи на критичен анализ експертното заключение, да поиска ново, включително да посочи експерт.

8. Посочените процесуални нарушения не са отстранени във фазата на въззивната проверка, с което е нарушена и императивната разпоредба на чл. 314 НПК и 339 НПК. В решението на въззивния съд напълно декларативно доказателствената дейност на първоинстанционния е оценена като правилна, без да бъде даден отговор на изложените от защитата възражения и без да бъде извършвана каквато и да било самостоятелна оценка и анализ на доказателствата.

Изцяло извън вниманието на съда са останали и възраженията на защитата по приложението на материалния закон, свързани с недоказания от фактическа и следователно неоправдан от правна хулигански мотив, за извършване на телесните увреждания.

Иска се на основание чл.425 НПК възобновяване ВНОХД №145/2021 г. на ОС - Луковит и отмяна решението и оправдаване подсъдимите в рамките на фактическите положения по делото. Алтернативно се иска отмяна присъдата и връщане делото за ново разглеждане на въззивната инстанция.

В съдебно заседание пред ВТАС съображенията на искането за възобновяване се допълват със следното:

В съдебно заседание в пледоарията се акцентира на това, че в мотивите на двете инстанции не са обсъдени показанията на двамата свидетели М. и Я., пострадали съгласно обвинителния акт, които в съдебната фаза на процеса разкриха различни факти и обстоятелства, които коренно противоречат на тези от досъдебната фаза и няма нищо незаконно в акта съдът да приеме едните от тях, а другите, не, но в мотивите на двата съда не съществува нито един ред защо не приемат свидетелските показания на тези свидетели от съдебната фаза на процеса и защо дава вяра само на тези дадени в досъдебната фаза. И двамата пострадали категорично обясняват, защо в досъдебната фаза на процеса са дали различни показания. И двамата пострадали Я. и М. категорично заявяват още в началото на процеса, че не се чувстват пострадали от деянията на двамата подсъдими, че тези показания от досъдебната фаза са ги дали, тъй като полицаите и те са били бесни на собствениците на заведението за станалия инцидент, те не са знаели кои са лицата, които са нанесли удари.

При горните съображения в искането за възобновяване становището на ВТАП в съдебно заседание е следното:

Не може да се приеме твърдението, че съдът не е положил нужните усилия за разкриване на обективната истина при обективно всестранно и пълно изследване на обстоятелствата и проверка на доказателствата по делото, с което е нарушил чл. 18 и чл. 281 от НПК. Съдът е изпълнил в пълен обем процесуалните си задължения за обективно всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото. Приел е заявеното от всеки един от разпитаните

по отношение на гласните доказателства, в които показания е посочил кои свои твърдения поддържа и кои не поддържа като съдът внимателно е изследвал причините за възникналите противоречия между показаният дадени на досъдебното производство и в съдебната фаза пред първата инстанция и след обстоен анализ на показанията е изложил аргументи кои от тях приема, на кои от тях дава вяра, на кои не дава вяра и защо. Не следва да се приема, че съдът неоснователно е отхвърлил направените от защитата доказателствени искания и по-конкретно както е посочено в искането за отхвърляне на искането за назначаване на повторна СМЕ. Както е видно от материалите по делото от съдебната фаза пред първата инстанция назначена е разширена СМЕ, чието заключение е прието от съда, съдът е обсъдил това заключение, обсъдил е и заключението от досъдебното производство и е дал вяра и на двете. В тази насока доказателства в достатъчна степен са изяснени и съдът основателно е отхвърлил искането за назначаване на повторна СМЕ. Не може да се приемат твърденията в искането, че съдебните актове и на двете инстанции са постановени при липса на мотиви относно основните въпроси, които подлежат на обсъждане и че почиват на предположения. Материалния закон е приложен правилно, деянието на двамата подсъдими правилно е квалифицирано като престъпление по чл. 131 ал.1 т.4 предл. трето и т.12 предложение първо от НК вр. чл. 129 от НК. Двата съдебни състава са обсъдили всички относими към деянието доказателства, съпоставили са ги с признаците на състава на престъплението. Съвсем логично и двете инстанции са отдали внимание при обосноваване и мотивиране авторството на деянието, а също така и субективната страна на деянието, а именно, че същото е извършено по хулигански подбуди.

При горните оплаквания в искането за възобновяване, становището на ВТАП и след преценка на постановените присъда на ЛРС и ЛОС, ВТАС приема следното:

Първото оплакване в искането за възобновяване е общо и без конкретни оплаквания и в тази връзка следва да се посочи, че не може да се сподели твърдението, че първоинстанционния съд не е изпълнил задължението си за обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства и внимателна проверка на всички доказателства. Напротив видно от цитираните по-горе мотиви ЛРС подробно е обсъдил доказателствения материал, както обвинителните, така и оправдателните доказателства. При провеждане на съдебното следствие е проявил нужната активност за изясняване на обективната истина, при разпита на свидетелите и съпоставяне на показанията им в съдебната и досъдебна фаза на процеса. Правилно и по съответния ред са включени гласните доказателства от досъдебното производство, като съдът в мотивите подробно е обсъдил всички и е направил съответните изводи. Повторно назначаване на експертиза не е задължение на съда при направено искане, а се реализира само при наличие на предпоставките на чл.153 от НПК, каквито в случая не се установява да са налице. Няма как да се сподели и твърдението, че формираните заключения

по фактите се базират единствено показания, дадени на досъдебното производство, прочетени по реда на чл. 281 от НПК, които свидетелите не поддържат. Съдът подробно е обсъдил както показанията на досъдебното, така и на съдебното производство и е посочил защо кредитира едните и отхвърля другите. Освен това не е вярно твърдението, че решаващите изводи се базират само на приобщени доказателства от досъдебното производство по реда на чл.281 от НПК. Съдът е засегнал изрично този въпрос, както става ясно от цитираните по-горе мотиви. Оплакването е неоснователно.

По второто оплакване.

Това оплакване се свежда до твърдение, че събраните доказателства не обосновават несъмнен извод за осъществяване на деянието от субективната и обективна страна. Във връзка с него следва да се посочи, че обосноваността на изводите на инстанциите по същество не подлежи на проверка по реда на чл.422 ал.1 т.5 вр. чл.348 ал.1 т.1-3 от НПК.

По третото оплакване.

Това оплакване се концентрира върху твърдението за липса на мотиви, но не се посочва кое точно не е обсъдено от инстанциите по същество. Въпреки това следва да се отбележи, че от цитираните по-горе съображения както на първата, така и на втората инстанция е видно, че съдилищата подробно са обсъдили доказателствения материал, възраженията на подсъдимите, както обвинителните, така и оправдателните доказателства и са направени изводи относно съществените въпроси, свързани с авторството на деянието и приложението на закона. Оплакването е неоснователно.

По отношение на четвъртото оплакване също следва да се отбележи, че ЛРС подробно е изложил съображения относно приложението на закона при установената фактическа обстановка. Всеки един от елементите на състава са обсъдени и законът е приложен правилно, което не дава възможност за извод относно нарушения на закона.

По петото оплакване

Съдът както се посочи и по-горе съобразно процесуалния закон е включил гласните доказателства от досъдебното производство. Изрично е аргументирал защо дава вяра на тези от досъдебното производство относно показанията на пострадалите. Изложени са убедителни мотиви защо те се приемат за достоверни. Освен това съдът е обсъдил и събраните в хода на съдебното следствие доказателства, които установяват авторството на деянието, с което се преодолява ограничението на чл.281 ал.8 от НПК. Няма как да се сподели твърдението, че мотивите в тази насока са формални, като показанията на основните свидетели, дадени пред съда във фазата на съдебното дирене не са анализирани, не са подложени на оценка или проверка, като не се кредитират основно, поради несъответствието им с обвинителната теза. Видно е от цитираните мотиви на ЛРС по-горе, че съдът е направил подробен анализ на доказателствения материал и е изложил съображения защо едни се приемат, а други се отхвърлят.

По шестата оплакване.

Не е вярно твърдението, че съдът е обсъдил само показанията от досъдебното производство на пострадалите. Видно е от цитираните по-горе съображения на ЛРС, че съдът подробно е обсъдил и оправдателните доказателства от съдебната фаза, депозирани от пострадалите. В тази насока съдът е изложил и съображения защо не приема показанията от съдебната фаза на пострадалите.

На седмото оплакване беше даден отговор по-горе, който се свежда до приложението на чл.153 от НПК. Само ако са налице съответните условия на този текст е допустимо назначаване на повторна експертиза. За да се назначи повторна експертиза е необходимо да са налице съмнения в правилността на изготвената или същото да не е обосновано. В тази насока нито в искането за възобновяване, нито пред първата или втората инстанция са изложени съществени аргументи.

Осмото оплакване също е неоснователно.

Въззивният съдебен акт е постановен при нужната проверка по чл.313 и чл.314 от НПК и е изготвен съгласно изискванията на чл.339 ал.1 и 2 от НПК. Няма съществени въпроси по доказателствата и по приложението на закона, които да не са обсъдени.

Единственото нарушение на закона, което е допуснал ЛОС се свежда до снижаване на наказанието спрямо подсъдимите под минимума по чл.131 ал.1 от НК, който е две години лишаване от свобода. ЛОС е определил наказанието и спрямо двамата подсъдими в рамките на една година лишаване от свобода без да мотивира приложението на чл.55 от НК. В този смисъл е налице нарушение на закона, но то е в интерес на осъдените и не е основание за възобновяване на производството. Отделен е въпросът, че въпреки, че ЛОС не е посочил изрично приложението на чл.55 от НК, в същност е мотивирал фактите в тази насока.

На фона на всичко изложено по-горе не са допуснати съществени нарушения по чл. 348, ал. 1, т.1 и т. 2 от НПК, които да съставляват основание по чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК за възобновяване на делото.

Водим от горното и на основание чл. 425 ал.1 от НПК, Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

Оставя без уважение искането на осъдените М. Й. Й. и И. С. К., за възобновяване на ВНОХД № 145/2021 г. на Окръжен съд гр. Ловеч и НОХД №63/2015 г. по описа на Районен съд гр. Луковит.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____